

Dibuix de Joan Antoni Poch, JAP,
per als 25 anys d'El Punt.

El Punt: 25è aniversari

El dissabte 27 de febrer, cap al tard, el diari *El Punt*, gironí d'origen i ara d'abast català, va commemorar i celebrar els primers 25 anys d'existència

La festa fou al Palau de Fires, ubicat a la Devesa de Girona; un antic periodista de la casa i avui popular professional, Ramon Rovira, actuà de mestre de cerimònies per als 1.500 convidats. Com que era temporada preelectoral potser es féu més visible la presència de polítics, d'entre els quals, els institucionals: Joaquim Nadal per la Generalitat i Anna Pagans pel Consistori feren el seu paper obrint i tancant l'acte. Dins del recinte firal destacava l'exposició de les 200 portades que han fet història en el rotatiu; precisament també dues portades, la primera de totes, la de «les cebes» de fa cinc lustres, i la darre- ra del mateix dia, convenientment emmarcades, foren el premi de reconeixement que reberen els diversos col·lectius homenatjats. Un altre obsequi destacable que s'emportaren tots els convidats fou una litografia de Joan A. Poch, en Jap de «La Punxa», una «marca de la casa» periodística, humana i de les més antigues del

diari. La celebració de l'aniversari, amenitzada amb un magnífic pica-pica, fou senzilla, sòbria i amb guardons simbòlics, i d'entre les felicitacions cal remarcar les que hom féu particularment extensives al que en podríem dir els «perifèrics immediats» del diari: les persones que, des de fora dels despatxos i de les rotatives, i enllà del que abans se'n deia «taules de redacció» i que ara n'hem de dir ordinadors, fan que el periòdic, qualsevol, funcioni; els primers, els treballadors i directius, i els segons els col·lectius que conformen accionistes, subscriptors, col·laboradors, anunciants, quiosquers, institucions i proveïdors. Tots els directors que ha tingut *El Punt* contribuïren a tallar el gran pastís per a l'ocasió, i tingueren un record per l'únic d'ells que no hi pogué ser, Carles Sánchez Costa, així com per a tots els altres absents i enyorats, com ara Just Casero. *El Punt*, com recordava Joan Ribas dies després, nasqué a base de

congriar els esforços periodístics produïts durant el franquisme a la ciutat de Girona: *Vida catòlica*, *Pont Nou*, *Presència* —que acabà integrada a la mateixa empresa—, i finalment *El Punt*, el diari que avui treu set edicions per a tot Catalunya amb una tirada de 30.000 exemplars. També és un fet, a Girona, i en general a tota la

«diòcesi», el que expressava Gemma Busquets: *El Punt* ha estat, per als que tenien una certa edat quan va aparèixer, i des de sempre per als més joves, una «vida paral·lela», un referent de democràcia i catalanitat, és a dir, de civilitat, per al dia a dia de tots plegats.

Joan Farrerós

La gestió: el repte central dels espais naturals

El dia 16 de març, en el marc de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, la Càtedra de Geografia i Pensament Territorial i la Institució Catalana d'Història Natural van organitzar conjuntament una jornada de reflexió sota el títol «L'avaluació dels Espais Naturals Protegits de Catalunya. Balanç i perspectives 10 anys després de l'aprovació del PEIN».

La jornada va representar, després de gairebé dos anys de treball conscient, la presentació pública de l'avaluació del sistema d'espais naturals protegits a Catalunya promoguda per la Institució Catalana

d'Història Natural des que el 1998, en el marc d'una primera jornada, es va posar de manifest la inexistència d'una voluntat clara per part de la Generalitat d'avaluar l'eficàcia de les polítiques de conservació

dels espais naturals, reflectides bàsicament en el Pla d'Espais d'Interès Natural (1992).

La realitat —expressada per ponents coneixedors del tema com en Jordi Sargatal, en Joan Vázquez, la Puri Canals, en Lluís Paluzie, en Josep Germain i en Josep Maria Mallarach— posa de manifest que a Catalunya hem deixat de ser capdavanters pel que fa a les polítiques de protecció de la natura des de fa uns anys. El PEIN no ha estat una eina global i eficaç de gestió del medi natural i no ha ocupat el lloc que li corresponia en les polítiques d'ordenació del territori. D'altra banda, li ha mancat un procés de revisió i avaluació constant que permetés corregir-ne les desviacions dels objectius plantejats inicialment tant pel que fa a la conservació com al coneixement i a l'acceptació per part de la societat.

La tasca duta a terme per la ICHN, que ha comptat amb un gran nombre de col·laboradors, s'ha centrat en la definició d'una metodologia —basada en el marc metodològic proposat per la Comissió Mundial d'Espais Protegits de la UICN— i en la seva aplicació per valorar l'estat dels espais naturals protegits de Catalunya i els

resultats obtinguts en la seva gestió. L'avaluació ha posat de manifest aspectes clau com el fet que prop d'un 20 % del espais naturals protegits de Catalunya ha empitjorat el seu estat de conservació des del moment de la seva protecció. També posa de manifest «la poca capacitat, o voluntat, de planificar la gestió dels ENP», ja que tan sols un 18 % dels espais disposen de pla de gestió.

No obstant aquest context actual, els plantejaments expressats pels

representants de les administracions convidades —Carles Bosch, de la Diputació de Girona, Jordi Cañas, director general de Planificació Ambiental i Sostenibilitat i el mateix Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge— apunten cap a un canvi en el qual la protecció de la natura s'haurà de posar a un nivell més elevat que el que ha ocupat fins ara.

El repte és, doncs, replantejar tant el PEIN com la resta de polítiques de conservació dels

ENP en clau de gestió, dotant-los dels instruments adequats i del pressupost necessari, i avaluant-ne els resultats de manera constant per introduir mecanismes de correcció de les desviacions detectades. I sense oblidar aspectes com la connectivitat ecològica, que passa per incorporar aquest concepte en el planejament urbanístic, i sense oblidar tampoc que tenim un clar referent on emmirallar-nos: les Directives Europees.

Inés Carrillo Badosa

Puigvert, 65 anys d'un regal

Poca gent hi deu haver, a Vilobí d'Onyar, que sàpiga de l'existència d'un guanyador d'una Concha del festival de cine de Sant Sebastià, entre d'altres guardons prestigiosos. Disfressat de farmacèutic, el fotògraf i cineasta Joaquim Puigvert ha passejat entre els seus convilatans una discreta discreció, sabedor que la feina dels bons professionals, siguin rajolers, esclopeters o fotògrafs, parla amb orgull per ella mateixa. Amb tot, ara aquesta discreció haurà de conviure amb el merescut reconeixement popular i institucional per la seva trajectòria, que finalment ha arribat mitjançant quatre exposicions desplegades entre Girona i Vilobí, impulsades per la fundació Fita. Les seves pel·lícules seran centre d'atenció al Museu del Cinema; la seva obra fotogràfica, al Museu d'Història; la relació Fita-Puigvert, a la fundació Fita; i a Vilobí la seva obra relacionada amb el poble. Tant per la seva qualitat com per la seva quantitat, l'obra de Puigvert manté un interès innegable en les nombroses facetes on es desplega, des de la fotografia i el cinema experimental dels anys seixanta i setanta, la microfotografia, les natures mortes, les col·laboracions plasticofotogràfiques amb Domènec Fita, fins a l'incansable testimoniatge de la transformació d'un poble, des del moment en què al petit Puigvert li va ser regalada una càmera de fotografier. Així va començar un lligam indestructible entre l'home, l'objectiu i el seu paisatge. De la seva obra etnogràfica, enlluerna la dignitat amb què va representar els seus veïns i els seus oficis, amb una mirada de company, càlida i còmplice, més que no pas d'antropòleg distant i saberut. És una mirada que individualitza, que comprèn i explica i, de vegades, s'acomia lúcidament d'un món que ja no serà. Fins i tot la seva obra experimental s'entortolliga amb la història del poble i els seus iguals, quan l'Onyar desbordat del 62 se li emporta bobines, fotos, instrumental i il·lusions, però alhora dibuixa xaragalls en uns negatius que encurioseixen el fotògraf i pot virar-los en procediment creatiu.

Els vilobinencs hem estat de sort: malgrat la devastació dels anys, hi ha una mirada que almenys ens salva la memòria. Ara caldria implicar-nos-hi més, en la conservació i difusió d'aquest patrimoni, perquè el catàleg editat ens deixa amb gust de poc.

Josep Pujol i Coll